

Arrest

nr. 204 397 van 25 mei 2018
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. ACER
Brugstraat 5/18
2060 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Egyptische nationaliteit te zijn, op 25 januari 2018 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 10 januari 2018 tot afgifte van een inreisverbod (bijlage 13sexies), aan de verzoekende partij op 10 januari 2018 ter kennis gebracht.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 april 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 mei 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat A. ACER verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. MUSSEN, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 4 december 2017 maakt verzoeker, die verklaart van Egyptische nationaliteit te zijn, het voorwerp uit van een proces-verbaal van staandehouding, overbrenging en ophouding Mobiel Toezicht te Nederland.

Op 6 december 2017 verzoeken de Nederlandse autoriteiten de terugzending/overdracht/overname van verzoeker.

De Belgische autoriteiten stemmen hiermee in.

Op 20 december 2017 wordt aan verzoeker bevel gegeven om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Er wordt geen termijn voor vrijwillig vertrek toegekend. Deze beslissing wordt verzoeker op 21 december 2017 ter kennis gebracht.

Op 21 december 2017 wordt verzoeker overgenomen van Nederland.

Op 9 januari 2018 maakt verzoeker het voorwerp uit van een administratief verslag vreemdelingencontrole.

Op 10 januari 2018 wordt verzoeker bevel gegeven om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Op 10 januari 2018 wordt verzoeker tevens een inreisverbod (bijlage 13sexies) voor drie jaar opgelegd. Dit is de bestreden beslissing:

"(...)

Aan de Heer, die verklaart te heten⁽¹⁾:

Naam : A. (...) voornaam : O. A. M. (...) geboortedatum : (...).1990 geboorteplaats : K. E. S. (...)

nationaliteit : Egypte

In voorkomend geval, ALIAS:

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen⁽²⁾, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 10.01.2018 gaat gepaard met dit inreisverbod ⁽²⁾

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

☐ 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of;

☒ 2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig visum/verblijfstitel op het moment van zijn arrestatie.

Betrokkene bezit geen arbeidskaart/beroepskaart. (PV zal worden opgemaakt door de sociale inspectie.)

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 20.12.2017 dat hem betekend werd op 21.12.2017. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

Redenen waarom hem een inreisverbod wordt opgelegd.

Drie jaar

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van drie jaar:

Betrokkene bezit geen arbeidskaart/beroepskaart. (PV zal worden opgemaakt door de sociale inspectie.) Gezien het winstgevend karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde te schaden. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 3 jaar proportioneel.(...)"

2. Over de ontvankelijkheid

De verwerende partij werpt een exceptie van onontvankelijkheid op van de vordering tot schorsing omdat verzoeker niet aantoonde op basis van concrete gegevens een moeilijk te herstellen ernstig nadeel te zullen ondervinden bij de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing. Uit hetgeen hierna volgt zal blijken dat het beroep tot nietigverklaring niet wordt ingewilligd. Het is bijgevolg niet vereist deze exceptie te beantwoorden.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoeker voert een enig middel aan tegen de bestreden beslissing dat luidt als volgt:

"Enig Middel: Schending van artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna: Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen), van artikel

62 van de Vreemdelingenwet, en van het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel en het rechtszekerheidsbeginsel en het vertrouwensbeginsel;

Geschonden bepalingen en bespreking:

Artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen en artikel 62 van Vreemdelingenwet bepalen dat de administratieve beslissingen zowel in feite als in rechte moeten worden gemotiveerd.

De artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen stellen dat de administratieve handeling uitdrukkelijk dient te worden gemotiveerd en dat in de motivering van de akte de feitelijke en de juridische motivering dienen te worden opgenomen. Bovendien dient de motivering afdoende te zijn.

Zo stipuleert artikel 62 van de Vreemdelingenwet het volgende:

"De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed. [...]"

Er moet worden benadrukt dat conform artikelen 2 en 3 Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen in de motivering van de administratieve beslissing steeds uitdrukkelijk de feitelijke en de juridische gronden vermeld moeten worden opdat de betrokken perso(o)n(en) kennis zouden hebben van gronden waarop de administratieve overheid zich baseert om een (weigerings)beslissing te nemen.

Uit de samenlezing van de artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen volgt duidelijk dat:

a) De administratieve beslissing uitdrukkelijk dient gemotiveerd te worden;

b) In de motivering (opgenomen in de betrokken administratieve beslissingen — in casu de bijlage 13 sexies dd. 10.01.2018) zowel de feitelijke als de juridische gronden dienen vermeld te worden;

C) De motivering afdoende dient te zijn;

De administratieve beslissing is slechts afdoende gemotiveerd wanneer de aangehaalde motieven draagkrachtig zijn rekening houdend met de evenredigheid van de te nemen beslissing door de administratieve overheid. Zo kan er slechts sprake zijn van een afdoende motivering wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de bestuurde in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is de genomen beslissing aan te vechten.

Er is sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel wanneer men zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een dergelijke keuze is gekomen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het is de taak van Uw Raad om het oordeel van het bestuur onwettig te bevinden wanneer de administratieve beslissing tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (R.v.St. n° 82.301 van 20 september 1999; R.v.V. arrest n° 43.735 van 25 mei 2010; R.v.V. arrest nr. 28602 van 11 juni 2009, punt 2.3. in fine en R.v.V. arrest nr. 28599 van 11 juni 2009, punt 2.4. in fine).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding (R.v.St. arrest n° 154.954 van 14 februari 2006; R.v.St. arrest n° 167.411 van 2 februari 2007; R.v.V. arrest n° 43.735 van 25 mei 2010). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratieve overheid bij het nemen van de beslissing moet steunen op ALLE GEGEVENS van het betreffende dossier en op ALLE daarin vervatte dienstige stukken (R.v.V. arrest n° 43.735 van 25 mei 2010; R.v.V. arrest n° 28.599 van 11 juni 2009, punt 2.4.).

Het rechtszekerheidsbeginsel in combinatie met het vertrouwensbeginsel houdt in dat een rechtsonderhorige erop moet kunnen vertrouwen dat de administratieve overheid een vaste gedragslijn zal blijven aanhouden en dat de rechtsonderhorige bij het uitblijven van enig handelen van de administratieve overheid ervan mag uitgaan dat er geen reden zal bestaan dat het bestuur anders zal handelen dan de schijn die zij heeft opgewekt door te verzuimen te handelen. De rechtsonderhorige mag er dan ook op rekenen dat hij niet langer in een rechtsonzekere positie verkeert, zodat hij erop kan vertrouwen dat er geen reden bestaat dat de administratie een andere gedragslijn zal aannemen.

Het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur van de hoorplicht houdt in dat een rechtsonderhorige het recht heeft om te worden gehoord of om zijn standpunt naar voor te brengen wanneer een administratieve overheid het overweegt om ten aanzien van een rechtsonderhorige een ernstige maatregel te nemen gebaseerd op zijn persoonlijk gedrag, dat hem als een tekortkoming wordt aangerekend en welke maatregel van aard is om de belangen van de rechtsonderhorige zwaar aan te tasten.

In casu is de bestreden beslissing van 10.01.2018 op een niet-afdoende wijze gemotiveerd, daar administratieve beslissingen slechts afdoende gemotiveerd zijn wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de bestuurde in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is de genomen beslissing aan te vechten. Bovendien legt het zorgvuldigheidsbeginsel de verwerende partij de plicht op om beslissingen zorgvuldig voor te bereiden

en te stoelen op een correcte en volledige feitenvinding (Cf. R.v.V. arrest n° 28.602 van 11 juni 2009, punt 2.3.). De zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vereist dat de verwerende partij slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen (Cf. R.v.V. arrest n° 28599 van 11 juni 2009, punt 2.4.). Overigens staat ook vast dat het redelijkheidsbeginsel Uw Raad toestaat de bestreden beslissing onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat (Cf. Cf. R.v.V. arrest n° 28.602 van 11 juni 2009, punt 2.3. in fine en Cf. R.v.V. arrest n° 28.599 van 11 juni 2009, punt 2.4. in fine).

INREISVERBOD OPGELEGD AAN VERZOEKER

1 .REDEN VAN HET INREISVERBOD

De bestreden beslissing (bijlage 13 sexes) wordt naar aanleiding van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) afgeleverd. Voor de bijlage 13 werd geen termijn voor vrijwillig vertrek werd toebedeeld.

Verzoeker zal hieronder kort uiteenzetten waarom er een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) werd afgeleverd :

Op datum van 10.01.2018 zou er door de sociale inspectie een controle gedaan zijn.

Tot grote verbazing van verzoeker hebben de politiediensten verzoeker aangehouden en meegenomen naar het politiekantoor om hem een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) afleveren zonder uitvoeringstermijn.

Verwerende partij beweert dat verzoeker op het ogenblik van de controle aan het werk was en dat hij een bedrijvigheid als zelfstandige of ondergeschikt verband uitoefende zonder in het bezit te zijn van de daartoe vereiste machtiging.

Verzoeker ontkent ten stelligste dat hij werkte op het ogenblik van de controle. Verwerende partij meent hiervoor een PV te zullen opstellen wat erop wijst de bewering van de verwerende partij aangaande het werk zonder arbeidskaart/beroepskaart zeker in vraag dient gesteld te worden.

Verwerende partij meent dat verzoeker gezien het winstgevend karakter van de beweerde feiten hij een gevaar is voor de openbare zodat hem geen termijn kon worden toegestaan voor vrijwillig vertrek.

Zelfs indien verzoeker zou werken zonder arbeidskaart/beroepskaart, quod non, dan nog dient verwerende partij te motiveren waarom dit een gevaar zou zijn voor de openbare orde.

De vaststelling van arbeid zonder in het bezit te zijn van een arbeidskaart/beroepskaart kan er niet toe leiden dat het gevaar voor openbare orde in hoofdte van verzoeker afdoende gemotiveerd is.

De redenen voor de bijlage 13 hebben ertoe geleid dat voor het bevel om het grondgebied te verlaten geen uitvoeringstermijn werd voorzien waardoor verzoeker samen met de bijlage 13 de bestreden beslissing, zijnde een inreisverbod (bijlage 13sexies) van drie jaar heeft gekregen. Het inreisverbod steunt immers op artikel 74/11, §1 van de Vreemdelingenwet omdat voor het vrijwillig vertrek geen termijn werd toegestaan.

Aangezien de bijlage 13 onder andere steunt op artikel 74/14 §3,3° van de Vreemdelingenwet dat ten onrechte werd genomen waardoor aan verzoeker geen termijn werd toebedeeld om vrijwillig te vertrekken, heeft ertoe geleid dat verwerende partij de bestreden beslissing kon nemen en haar beslissing op 74/11, §1, van de Vreemdelingenwet kon steunen.

Aangezien om bovenvermelde redenen aangetoond werd dat onterecht geen vrijwillige termijn voor vertrek werd toegestaan, dient het inreisverbod vernietigd te worden.

Verweerder heeft onterecht een bijlage 13 sexes afgeleverd aan verzoeker.

DUUR VAN HET INREISVERBOD

Verzoekende partij wenst dat Uw Raad er akte van neemt dat verwerende partij in de bestreden beslissing niet meedeelt waarom er een inreisverbod van 3 jaar werd opgelegd aan verzoeker.

De bestreden beslissing gaat gepaard met een inreisverbod van drie jaar 'omdat verzoeker een gevaar voor de openbare orde zou zijn. Zij is de menig toegedaan dat verzoeker in België zou gewerkt hebben en daardoor een gevaar voor de openbare orde zou zijn.

Hoe is het mogelijk dat hem een inreisverbod van 3 jaar wordt opgelegd omdat hij, quod non, zou werken zonder arbeidskaart/beroepskaart. Welk gevaar loopt de openbare orde op in geval iemand zonder arbeidskaart/beroepskaart zou werken? Nergens in de bestreden beslissing wordt hierover duidelijkheid verschaft.

In de bestreden beslissing wordt melding gemaakt dat er nog een PV zal opgesteld worden waardoor de bewering over het werken zonder arbeidskaart/beroepskaart dan ook nog in vraag dient gesteld te worden.

Het inreisverbod steunt op artikel 74/11, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet van 15.12.1980.

Waarom direct gekozen werd voor een termijn van drie jaar, wordt geenszins verduidelijkt. Er wordt enkel vermeld dat verzoeker een gevaar zou zijn voor de openbare orde omdat hij zonder arbeidskaart/beroepskaart zou gewerkt hebben. Nergens uit de bestreden beslissing wordt vermeld onder welke omstandigheden hij zou betrappt zijn en waarom hij een gevaar zou betekenen voor de openbare orde.

Een rechtvaardig evenwicht tussen het algemeen belang en het belang van het individu, is in casu ver te zoeken, en als het, is de sanctie die daarop wordt gesteld te verregaand en volstrekt disproportioneel. De thans bestreden beslissing schendt aldus de materiële en formele motiveringsplicht, en is zodoende onzorgvuldig en onredelijk tot stand gekomen.

Krachtens artikel 74/11, § 1, eerste lid van vreemdelingenwet, dient de duur van het inreisverbod te worden vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

Artikel 74/11, § 1, eerste, tweede en derde lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

"§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum driejaar in volgende gevallen :

1 ° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de vreemdelingenwet, blijkt dat artikel 74/11 van de vreemdelingenwet een onderdeel betreft van de omzetting van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (Pb.L. 24 december 2008, afl. 348, 98 e.v.).

In die zin wordt in de parlementaire voorbereiding m.b.t. artikel 74/11 van de vreemdelingenwet en het inreisverbod het volgende benadrukt: "De richtlijn legt echter op dat men tot een individueel onderzoek overgaat (overweging 6), dat men rekening houdt met "alle omstandigheden eigen aan het geval" en dat men het evenredigheidsbeginsel respecteert." (Parl.St. Kamer, 2011-2012, nr. 53K1825/001, 23).

De bestreden beslissing wordt niet gemotiveerd omtrent de termijn van het inreisverbod.

In de bestreden beslissing wordt op quasi automatische wijze een inreisverbod opgelegd voor de termijn van drie jaar.

Waarom deze termijn wordt gehanteerd, wordt niet uiteengezet.

Verzoeker stelt vast dat verwerende partij een inreisverbod oplegt voor de termijn van drie jaar zonder enig onderzoek naar en motivering omtrent de specifieke omstandigheden van verzoeker en de duur van het inreisverbod.

Gezien de verstreckende gevolgen van een inreisverbod, heeft verwerende partij op een kennelijk onredelijke wijze heeft gehandeld.

De motivering van het inreisverbod is des te belangrijker aangezien het verbod voor de hele Schengenzone geldt. Met andere woorden, indien verzoeker in de komende jaren elders in Europa zou willen vestigen, zou dit allemaal belemmerd kunnen worden door het inreisverbod van 3 jaar dat door verwerende partij wordt opgelegd.

De bestreden beslissing, in het bijzonder het inreisverbod, is maar schaars gemotiveerd en de weerhouden motivering is niet afdoende. Immers, iedere zorgvuldige en redelijke administratieve overheid dient zijn beslissingen omstandiger te motiveren en dit op een afdoende wijze telkens wanneer verwerende partij een discretionaire bevoegdheid uitoefent.

Er dient te worden vastgesteld dat artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen, artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel schromelijk met de voeten werden getreden. De handelswijze van de verwerende partij getuigt van een kennelijk onredelijk en een kennelijk onzorgvuldig bestuur.

De bestreden beslissingen zijn om die redenen niet afdoende gemotiveerd.

Om al deze redenen dien de bestreden beslissing vernietigd te worden."

3.2. In de nota repliceert de verwerende partij het volgende:

"In een eerste en enig middel beroept verzoekende partij zich op een schending van:

- artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen;*
- artikel 62 van de Vreemdelingenwet;*
- het zorgvuldigheidsbeginsel;*
- het redelijkheidsbeginsel;*
- het vertrouwensbeginsel.*

Vooreerst laat verweerder nopens de vermeende schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29.07.1991 en artikel 62 Vreemdelingenwet, die allen de formele motiveringsplicht betreffen, gelden dat bij lezing van het inleidend verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar er ook in slaagt de motieven vervat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijft geeft kennis te hebben van de motieven vervat in de bestreden beslissing.

De verweerder is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekende partij het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek nopens de formele motiveringsverplichting (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

De verweerder merkt op dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover verzoekende partij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477). In antwoord op de in het middel ontwikkelde concrete kritiek die de inhoud van de motivering en aldus de materiële motiveringsplicht betreft, laat verweerder gelden dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie geheel terecht heeft geoordeeld dat aan de verzoekende partij een beslissing houdende inreisverbod van drie jaar diende te worden betekend.

In een eerste onderdeel uit de verzoekende partij kritiek op de reden waarom aan haar een inreisverbod werd betekend. Zij voert aan dat de afwezigheid van de termijn voor vrijwillig vertrek juridisch niet correct zou zijn. De beslissing tot verwijdering zou op dat punt niet afdoende gemotiveerd zijn en zou geen enkel motief vermelden dat betrekking heeft op het feit dat zij een gevaar is voor de openbare orde.

Verweerder laat gelden dat de kritiek van de verzoekende partij elke grondslag mist.

Verweerder wijst er eerst en vooral op dat aan de verzoekende partij een inreisverbod werd opgelegd in toepassing van artikel 74/11, §1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet en dus om reden dat een vroegere beslissing tot verwijdering niet werd uitgevoerd.

In weerwil van hetgeen de verzoekende partij tracht te laten uitschijnen werd aan haar geen inreisverbod opgelegd om reden dat er voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn werd toegestaan (en dus in toepassing van artikel 74/11, §1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet)

De kritiek van de verzoekende partij kan derhalve niet in verband worden gebracht met de concrete motieven van de in casu bestreden beslissing en doet hieraan dan ook geen afbreuk.

Verweerder benadrukt verder dat de verzoekende partij in haar verzoekschrift het inreisverbod (bijlage 13 sexies) als 'bestreden beslissing' heeft aangeduid en niet het bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

In zoverre verzoekende partij aldus kritiek uit op de motivering van het voormelde bevel om het grondgebied te verlaten, laat verweerder gelden dat deze kritiek geenszins volstaat om afbreuk te doen aan de bestreden beslissing.

Middelen die geen betrekking hebben op de bestreden akte, zijn niet ontvankelijk (R.v.St. nr. 45.181, 8.12.1993, Arr. R.v.St. 1993, z.p.).

Geheel ten overvloede laat verweerder nog het volgende gelden.

Verweerder wijst er eerst en vooral op dat het inreisverbod werd uitgevaardigd op grond van artikel 74/11, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, dat stipuleert als volgt:

"§1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd."

In casu stelde de gemachtigde van de Staatssecretaris vast dat de verzoekende partij een vroegere beslissing tot verwijdering niet heeft uitgevoerd, zodat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie binnen zijn gebonden bevoegdheid hiertoe terecht een beslissing tot inreisverbod heeft genomen.

Verweerder benadrukt dienaangaande dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie ter zake geenszins over een keuzemogelijkheid beschikt bij de toepassing van artikel 74/11, §1, 2° van de Vreemdelingenwet en er aldus geen sprake is van een loutere mogelijkheid om al dan niet een beslissing tot inreisverbod te nemen.

Dit blijkt uitdrukkelijk uit de voorbereidende werken, meer bepaald uit het wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen:

"De beslissing tot verwijdering moet gepaard gaan met een inreisverbod als er geen enkele termijn om het grondgebied te verlaten is toegekend, of indien de onderdaan van een derde land het grondgebied niet binnen de opgelegde termijn verlaten heeft, en mag in andere gevallen, zoals bij een ernstige bedreiging van de openbare orde, gepaard gaan met een inreisverbod.

(...)

Artikel 11 van richtlijn 2008/115/EG legt de lidstaten de verplichting op een inreisverbod te voorzien in twee hypothesen (als geen termijn werd toegekend voor het vrijwillig vertrek of wanneer de verplichting

tot terugkeer niet werd vervuld) en laat hen de mogelijkheid dit verbod te voorzien in andere gevallen (paragraaf 1 van de richtlijn). Welke ook de hypothese is, het inreisverbod mag niet meer dan vijf jaar bedragen, behalve indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde, de openbare of de nationale veiligheid (paragraaf 2 van de richtlijn).” (Parl. St. Kamer, 2011-2012, 53-1825/001, p.7 en 22, markering toegevoegd)

Zie ook het verslag van 21.11.2011 namens de commissie:

“Die entry ban zal derhalve worden toegepast in twee gevallen, met name wanneer een termijn van nul dagen wordt opgelegd, en wanneer de betrokkene de vorige bevelen om het grondgebied te verlaten, naast zich neer heeft gelegd.

Met betrekking tot de duur van de entry ban werd voor een stapsgewijze regeling gekozen, die drie jaar geldig is. Doen zich in het geval van de betrokkene bepaalde problemen voor die verband houden met fraude of illegale middelen die hij zou hebben aangewend in het kader van in België ingestelde procedures dan wel in het kader van zijn verwijdering, dan wordt de geldigheid van de regeling verlengd tot vijf jaar. Rijzen problemen van openbare orde of vormt de persoon een risico voor de nationale veiligheid, dan kan de regeling nog langer duren.

Daar staat tegenover dat de entry ban kan worden opgeheven in twee gevallen die in de richtlijn zijn opgenomen, met name om humanitaire redenen, of wanneer de betrokkene zou terugkeren om beroepsmatige redenen dan wel om te studeren. De Belgische Staat kan in die laatste gevallen die opheffing evenwel slechts toekennen wanneer de termijn van de entry ban op zijn minst voor twee derde is afgelopen.” (Parl. St. Kamer, 2011-2012, 53-1825/006, p., onderlijning toegevoegd)

Zie ook:

“Artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 11 van de richtlijn 2008/115/EG van 16 december 2008 van het Europees Parlement en de Raad over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven. Artikel 11 van deze richtlijn legt de lidstaten de verplichting op een inreisverbod te voorzien in twee hypothesen (als geen termijn werd toegekend voor vrijwillig vertrek of wanneer de verplichting tot terugkeer niet werd vervuld) en laat hen de mogelijkheid dit verbod te voorzien in andere gevallen.”

Het loutere feit dat artikel 74/11, §2 van de Vreemdelingenwet voorziet dat “De minister of zijn gemachtigde zich [kan] onthouden van het opleggen van een inreisverbod in individuele gevallen, omwille van humanitaire redenen”, doet geen afbreuk aan het feit dat uit de bewoordingen van artikel 74/11, §2 van de Vreemdelingenwet, alsook uit de parlementaire voorbereiding blijkt dat een beslissing tot verwijdering in de welomschreven gevallen gepaard gaat met een inreisverbod.

Verweerder verwijst nog naar volgende rechtspraak:

“Uit de samenlezing van het bepaalde in artikel 74/11, § 1, tweede lid en 74/11, § 2, tweede lid van de vreemdelingenwet blijkt dat in de regel een inreisverbod wordt opgelegd indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet werd uitgevoerd, zoals in casu, of indien voor het vrijwillig vertrek geen termijn wordt toegestaan, en dat de gemachtigde van de staatssecretaris zich hiervan in individuele gevallen omwille van humanitaire redenen kan onthouden. Uit het genoemde artikel 74/11 van de vreemdelingenwet blijkt echter niet dat de gemachtigde van de staatssecretaris gehouden is om, bij het uitvaardigen van een terugkeerbesluit en bij het vaststellen van één van de in artikel 74/11, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet bepaalde gevallen, telkens uitdrukkelijk te motiveren waarom hij geen toepassing maakt van de mogelijkheid om zich te onthouden van het uitvaardigen van een inreisverbod. De verzoeker duidt geen ander wettelijke of reglementaire bepaling aan waaruit specifiek blijkt dat bij het uitvaardigen van een inreisverbod uitdrukkelijk moet worden gemotiveerd waarom geen toepassing wordt gemaakt van de mogelijkheid voorzien in artikel 74/11, § 2, tweede lid van diezelfde wet. Wat betreft de aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht, is de Raad van oordeel dat het opgelegde inreisverbod in casu afdoende wordt gemotiveerd door de vaststelling dat “niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan”, hetgeen betekent dat de verzoeker een eerdere beslissing tot verwijdering niet heeft uitgevoerd zoals voorzien in artikel 74/11, § 1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet. Daargelaten de vraag of de gemachtigde van de staatssecretaris zich uit eigen beweging dan wel slechts op verzoek van de betrokkene kan onthouden van het opleggen van een inreisverbod, vereist de materiële motiveringsplicht niet dat bijkomend wordt gemotiveerd waarom, bij wege van uitzondering, geen gebruik wordt gemaakt van de mogelijkheid om wegens humanitaire redenen geen inreisverbod op te leggen” (R.v.V. nr. 91 663 van 19 november 2012, www.rvv-cce.be, onderlijning toegevoegd)

De verzoekende partij ontkent verder dat zij aan het werk was op het ogenblik van de controle. Zij meent dat het feit dat er nog een PV zal worden aangemaakt door de sociale inspectie erop wijst dat “de bewering van de verwerende partij aangaande het werk zonder arbeidskaart/beroepskaart zeker in vraag dient te worden gesteld”. De verzoekende partij meent ook nog dat zelfs indien zij zou werken

zonder arbeidskaart/beroepskaart, er dient te worden gemotiveerd waarom zij een gevaar zou zijn voor de openbare orde.

Verweerder laat gelden dat de kritiek van de verzoekende partij niet kan worden aangenomen.

Verweerder herhaalt dat uit de gedegen motivering van de in casu bestreden beslissing blijkt dat de beslissing tot verwijdering gepaard gaat met een inreisverbod om reden dat een vroegere beslissing tot verwijdering niet werd uitgevoerd.

Door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie werd gemotiveerd dat de verzoekende partij geen gevolg heeft gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 20.12.2017 dat aan haar betekend werd op 21.12.2017. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd derhalve niet uitgevoerd, zodat het weinig waarschijnlijk is dat zij vrijwillig gevolg zal geven aan de beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten dd. 10.01.2018.

De verzoekende partij ontkent dit niet.

Met haar kritiek gaat de verzoekende partij niet in op voormelde motieven en doet zij hieraan derhalve geen afbreuk.

Verweerder benadrukt verder dat uit het administratief dossier afdoende blijkt dat er geheel terecht werd vastgesteld dat de verzoekende partij geen arbeidskaart of beroepskaart bezit. Het loutere feit dat de verzoekende partij ontkent dat zij op het ogenblik van de controle aan het werk was, doet aan het bovenstaande geen afbreuk. Bovendien gaan de beweringen van de verzoekende partij volledig in tegen het administratief dossier. Hieruit blijkt immers dat sociaal inspecteur I. D. G. (...) de verzoekende partij op 07.01.2018 werkend heeft aangetroffen in een kebabzaak met handelsnaam 'A. (...)', gelegen te 2060 Antwerpen, aan de (...). De verzoekende partij kan derhalve niet ernstig ontkennen dat zij op het ogenblik van de controle niet aan het werk was.

Terwijl het loutere feit dat er in de bestreden beslissing gemotiveerd werd dat er nog een PV zal worden opgemaakt door de sociale inspectie, geen afbreuk doet aan het feit dat de verzoekende partij op het ogenblik van de controle aan het werk was.

Zelfs indien voormelde kritiek van verzoekende partij terecht zou zijn, dient te worden vastgesteld dat de overige motieven de aangevochten beslissing voldoende ondersteunen.

De kritiek van de verzoekende partij heeft immers uitsluitend betrekking op een ten overvloede vermeld gedeelte van de motivering van de bestreden bestuurlijke beslissing. Als zodanig kan zij niet leiden tot het doen aannemen van een schending van de aangehaalde bepalingen of van enige andere rechtsregel, noch kan zij, bijgevolg, een nietigverklaring / schorsing van de bedoelde beslissing verantwoorden. (zie ook: R.v.St. nr. 155.690, 28 februari 2006; R.v.St. nr. 116.712, 6 maart 2003; R.v.St. nr. 111.882, 24 oktober 2002; R.v.St. nr. 73.094, 17 april 1998)

Het eerste onderdeel van het enige middel kan niet worden aangenomen.

In een tweede onderdeel voert verzoekende partij aan dat in de bestreden beslissing niet zou worden verduidelijkt waarom een termijn van 3 jaar zou zijn opgelegd. Er zou enkel vermeld worden dat verzoekende partij een gevaar voor de openbare orde zou zijn omdat zij zonder arbeidskaart/beroepskaart tewerkgesteld zou zijn. De verzoekende partij houdt voor dat op quasi automatische wijze een inreisverbod voor een termijn van 3 jaar zou zijn opgelegd. Er zou geen rekening gehouden zijn met de specifieke omstandigheden die de zaak van de verzoekende partij kenmerken.

Verweerder laat gelden dat de kritiek van de verzoekende partij niet ernstig is.

In weerwil van wat verzoekende partij voorhoudt, blijkt uit de bestreden beslissing wel degelijk om welke reden aan de verzoekende partij een inreisverbod met een termijn van 3 jaar werd opgelegd aan de verzoekende partij.

De gemachtigde van de Staatssecretaris heeft daarbij gewezen op de volgende elementen:

- de verzoekende partij bezit geen arbeidskaart/beroepskaart (PV zal worden opgemaakt door de sociale inspectie);
- gezien het winstgevend karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat de verzoekende partij door haar gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden;
- verzoekende partij heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde te schaden;
- het belang van de immigratiecontrole;
- het handhaven van de openbare orde;
- etc.

Gelet op de bovenvermelde motieven kan verzoekende partij niet ernstig voorhouden dat de gemachtigde van de Staatssecretaris geen rekening heeft gehouden met de specifieke situatie waarin verzoekende partij zich bevindt.

De bewering dat haar op quasi automatische wijze een inreisverbod van 3 jaar werd opgelegd, mist bijgevolg zowel feitelijke als juridische grondslag.

Verweerder benadrukt voorts in dit kader dat de motiveringsplicht in het licht van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet een positieve motiveringsplicht betreft, dewelke aldus impliceert dat de gemachtigde van de Staatssecretaris uitsluitend de redenen dient te vermelden waarom een welbepaalde termijn voor het inreisverbod wordt gekozen.

De gemachtigde van de Staatssecretaris dient niet te motiveren waarom niet voor een andere (langere of minder lange) termijn is geopteerd.

Zie ook:

“Dit betekent echter niet dat de gemachtigde moet motiveren waarom niet voor een nog kortere termijn wordt gekozen. Het gaat immers om een positieve motiveringsplicht: de gemachtigde dient de redenen te vermelden als waarom hij voor een welbepaalde geldigheidsduur heeft geopteerd, zonder dat echter uitdrukkelijk moet worden aangegeven waarom niet voor een andere -een langere dan wel kortere- geldigheidsduur werd gekozen.” (RvV nr. 163.862 dd. 10.03.2016)

En ook:

“In tegenstelling tot wat de verzoeker voorhoudt, moet een inreisverbod dus geen motivering bevatten ‘waarom een inreisverbod met een termijn van 2 jaar noodzakelijk is en eenzelfde resultaat niet kan bereikt worden door een andere, minder lange termijn’. Er moet enkel uit blijken dat de gemachtigde rekening heeft gehouden met de specifieke omstandigheden van zijn geval.” (R.v.V. nr. 137.767 dd. 02.02.2015)

Overeenkomstig het eerste lid van artikel 74/11, §1 van de Vreemdelingenwet wordt de duur van het inreisverbod vastgesteld “door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval”. Uit de beslissing aangaande het bepalen van de duur van het inreisverbod moet derhalve een onderzoek naar of afweging van de specifieke omstandigheden van het geval blijken (cf. RvS nr. 227.900 dd. 26 juni 2014). Derhalve is een specifieke motivering vereist die de gekozen duur van het opgelegde inreisverbod verantwoordt (RvS nrs. 272.898 en 227.900 dd. 26 juni 2013). Dit betekent echter niet dat de gemachtigde van de Staatssecretaris moet motiveren waarom niet voor een kortere termijn wordt gekozen (R.v.V. nr. 163.926 van 11 maart 2016).

Het weze overigens benadrukt dat de voormelde bepaling in hoofde van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie geen verplichting inhoudt om in een inreisverbod (bijlage 13sexies) uitdrukkelijk te motiveren nopens alle specifieke elementen betreffende de persoonlijke situatie van de verzoekende partij.

Een dergelijk standpunt kan geen steun vinden in artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet.

Integendeel merkt verweerder op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie bij de motivering van het inreisverbod uiteraard moet kunnen volstaan met het aanhalen van die omstandigheden die specifiek aanleiding hebben gegeven tot het opleggen van een inreisverbod van deze of gene duur.

Dienaangaande verwijst verweerder naar Considerans 14 van de Terugkeerrichtlijn, waarin het volgende wordt gestipuleerd:

“De duur van het inreisverbod dient per geval volgens de omstandigheden te worden bepaald en mag normaliter niet langer zijn dan vijf jaar. In deze context dient in het bijzonder rekening te worden gehouden met het feit dat de betrokken onderdaan van een derde land reeds het onderwerp is geweest van meer dan één terugkeerbesluit of uitzettingsbevel of dat hij zich op het grondgebied van een lidstaat heeft begeven, terwijl een inreisverbod van kracht was.”

Uit deze overweging uit de Terugkeerrichtlijn blijkt reeds afdoende dat bij de motivering “per geval volgens de omstandigheden”, die omstandigheden worden bedoeld die nopen tot het opleggen van een inreisverbod, zoals bijvoorbeeld het niet-naleven van een terugkeerbesluit.

Tevens kan dienstig verwezen worden naar de tekst van artikel 11 van de Terugkeerrichtlijn, dat specifiek betrekking heeft op het inreisverbod, en dat als volgt luidt:

“1. Het terugkeerbesluit gaat gepaard met inreisverbod:

a) indien er geen termijn voor vrijwillig vertrek is toegekend, of

b) indien niet aan de terugkeerverplichting is voldaan.

In de overige gevallen kan het terugkeerbesluit een inreisverbod omvatten.

2. De duur van het inreisverbod wordt volgens alle relevante omstandigheden van het individuele geval bepaald, en bedraagt in principe niet meer dan vijf jaar. De duur kan meer dan vijf jaar bedragen indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde, de openbare veiligheid of de nationale veiligheid.”

Uit voormelde bepalingen blijkt dat de motivering van een inreisverbod per geval inderdaad betrekking moet hebben op de relevante elementen van een individueel geval, met name die welbepaalde elementen die de gemachtigde van de Staatssecretaris in een individueel dossier doen besluiten tot het opleggen van een inreisverbod van een welbepaalde duur.

Verweerder herhaalt dat niet dienstig kan betwist worden dat in de in casu bestreden beslissing op gedegen wijze werd gemotiveerd welke specifieke elementen in het dossier van de verzoekende partij aanleiding hebben gegeven tot het opleggen van een inreisverbod van 2 jaar.

Verweerder benadrukt tot slot nog dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie geheel terecht heeft geoordeeld dat de verzoekende partij door haar gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden. Verweerder herhaalt, en verwijst naar hetgeen supra werd uiteengezet, dat uit het administratief dossier ontegensprekelijk blijkt dat zij op 07.01.2017 al werkend werd aangetroffen door de sociale inspectie. Zij was op dat ogenblik niet in het bezit van een arbeidskaart/beroepskaart. Gezien het winstgevend karakter van deze feiten, is het niet kennelijk onredelijk van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie om te oordelen dat de verzoekende partij door haar gedrag geacht kan worden de openbare orde te kunnen schaden.

Het loutere feit dat de verzoekende partij het niet eens is met voormelde motieven, is onvoldoende om hieraan afbreuk te doen.

De verweerder merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat aan de verzoekende partij een beslissing houdende inreisverbod van drie jaar (bijlage 13sexies) diende te worden betekend.

De gemachtigde van de Staatssecretaris handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels.

De in casu bestreden beslissing werd rechtmatig genomen, zonder miskennis van de zorgvuldigheidsverplichting, het redelijkheidsbeginsel en het vertrouwensbeginsel waarvan de verzoekende partij de schending aanvoert.

Het eerste en enige middel is onontvankelijk, minstens ongegrond. Het kan niet worden aangenomen."

3.3.1. Verzoeker voert de schending van het rechtszekerheidsbeginsel, het vertrouwensbeginsel en de hoorplicht aan maar laat na om deze met concrete gegevens uiteen te zetten. Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet) moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid *"een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen"*. Onder "middel" wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). Te dezen voert verzoeker een theoretisch betoog over het rechtszekerheidsbeginsel, het vertrouwensbeginsel en de hoorplicht maar laat hij na in zijn verzoekschrift *in concreto* uiteen te zetten op welke wijze hij deze beginselen door de bestreden beslissing geschonden acht. Het enig middel is, wat dit betreft, niet-ontvankelijk.

3.3.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 74/11, § 1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite waarom verzoeker een inreisverbod wordt opgelegd, met name omdat hij *"geen gevolg (heeft) gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 20.12.2017 dat hem betekend werd op 21.12.2017"* en hij niet in het bezit is van een geldig paspoort, een geldig visum of verblijfstitel op het moment van zijn arrestatie, evenmin van een arbeidskaart of een beroepskaart. Daarnaast worden in deze beslissing de specifieke omstandigheden aangehaald waarom een termijn van drie jaar wordt opgelegd en proportioneel wordt geacht, met name omdat hij *"niet getwijfeld (heeft) om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde te schaden"* en gelet op *"het belang van de immigratiecontrole en op het handhaven van de openbare orde"*. Hierbij wordt toegelicht dat hij *"geen arbeidskaart/beroepskaart"* bezit, dat een proces-verbaal zal worden opgemaakt door de sociale

inspectie en dat *“(g)ezien het winstgevend karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.”*

Gelet op het voorgaande wordt verzoeker niet bijgetreden waar hij voorhoudt dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris in de bestreden beslissing niet meedeelt waarom hem een inreisverbod voor drie jaar wordt opgelegd of waarom hij een gevaar zou betekenen voor de openbare orde. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van artikel 62 van de vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

3.3.3. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt en verzoeker bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van artikel 74/11 van de vreemdelingenwet op grond waarvan de bestreden beslissing werd genomen.

Artikel 74/11, § 1 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1 De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien:

1° de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden.

2° de onderdaan van een derde land een huwelijk, een partnerschap of een adoptie uitsluitend heeft aangegaan om toegelaten te worden tot verblijf of om zijn recht op verblijf in het Rijk te behouden.

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.”

Te dezen wordt aan verzoeker in toepassing van artikel 74/11, § 1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet een inreisverbod opgelegd omdat hij *“geen gevolg (heeft) gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 20.12.2017 dat hem betekend werd op 21.12.2017”*. Verzoeker betwist niet dat hij *“geen gevolg (heeft) gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 20.12.2017 dat hem betekend werd op 21.12.2017”*. Bijgevolg rustte op de verwerende partij de verplichting om hem een inreisverbod op te leggen.

In zoverre verzoeker zich met zijn betoog richt tegen de beslissing van de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris van 10 januari 2018 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten wordt erop gewezen dat deze beslissing niet het voorwerp uitmaakt van het thans voorliggende beroep. Er blijkt niet dat verzoeker een beroep tot nietigverklaring heeft ingediend tegen de beslissing van de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris van 10 januari 2018 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Louter ten overvloede, waar verzoeker opwerpt dat de thans bestreden beslissing steunt op artikel 74/11, § 1 van de vreemdelingenwet omdat in het bevel hem voor het vrijwillig vertrek geen termijn werd toegestaan, wordt erop gewezen dat uit een eenvoudige lezing van de thans bestreden beslissing blijkt dat aan verzoeker een inreisverbod wordt opgelegd overeenkomstig artikel 74/11, § 1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet omdat een vroegere beslissing tot verwijdering niet werd uitgevoerd. In

tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt, wordt hem geen inreisverbod opgelegd omdat hem overeenkomstig artikel 74/11, § 1, tweede lid, 1° van de vreemdelingenwet in het bevel geen termijn voor het vrijwillig vertrek wordt toegekend. De gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris heeft deze optie niet afgevinkt.

Overeenkomstig het eerste lid van artikel 74/11, § 1 van de vreemdelingenwet wordt de duur van het inreisverbod vastgesteld *“door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval”*. Te dezen wordt aan verzoeker een inreisverbod van drie jaar opgelegd omdat hij *“niet getwijfeld (heeft) om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde te schaden”* en gelet op *“het belang van de immigratiecontrole”*. Hierbij wordt toegelicht dat hij *“geen arbeidskaart/beroepskaart”* bezit, dat een proces-verbaal zal worden opgemaakt door de sociale inspectie en dat *“(g)ezien het winstgevend karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.”* Gelet op deze motieven kan verzoeker niet worden bijgetreden waar hij laat gelden dat hem op *quasi* automatische wijze een inreisverbod voor de duur van drie jaar werd opgelegd. Uit de loutere omstandigheid dat verzoeker *in casu* een inreisverbod met een duur van drie jaar wordt opgelegd, kan immers niet worden afgeleid dat er sprake zou zijn van het *“automatisch”* opleggen van een inreisverbod voor een duur van drie jaar. Verzoeker toont met zijn betoog het tegendeel niet aan.

Verzoeker stelt zich de vraag hoe het mogelijk is dat hem een inreisverbod van drie jaar wordt opgelegd omdat hij in het zwart zou hebben gewerkt, hetgeen hij betwist. Door louter aan te geven dat hij betwist te hebben zwartgewerkt zonder hierbij ook nog maar enige toelichting te verschaffen, toont verzoeker nog niet aan dat op grond van onjuiste feitelijke gegevens of op kennelijk onredelijke wijze wordt uiteengezet dat hij *“geen arbeidskaart/beroepskaart (bezit)”* en een proces-verbaal *“zal worden opgemaakt door de sociale inspectie”*. Bovendien bevatten de redenen voor de termijn van drie jaar nog een ander element, met name dat verzoeker niet heeft getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en het belang van de immigratiecontrole, zodat verzoeker niet kan voorhouden dat hem alleen maar een inreisverbod voor een duur van drie jaar wordt opgelegd omdat hij in het zwart zou hebben gewerkt.

Verzoeker stelt zich de vraag welk gevaar de openbare orde loopt in geval iemand in het zwart zou werken en werpt op dat nergens in de bestreden beslissing hierover duidelijkheid wordt verschaft. Verzoeker laat gelden dat nu uit de bestreden beslissing blijkt dat het proces-verbaal nog moet worden opgesteld, de bewering over het zwartwerk in vraag dient te worden gesteld. Vooreerst wordt erop gewezen dat verzoeker geen concrete argumenten naar voor brengt ter weerlegging van de vaststelling van de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris dat hij *“geen arbeidskaart/beroepskaart (bezit)”* en *“(g)ezien het winstgevend karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden”*. Verzoeker toont ook geenszins aan dat het onwettig of kennelijk onredelijk zou zijn waar de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris, op het ogenblik dat hij een afweging maakt om te bepalen welke termijn er bij het opleggen van een inreisverbod kan worden gehanteerd, rekening houdt met het gegeven dat verzoeker kan worden geacht door zijn gedrag de openbare orde te kunnen schaden. Voorts gaat verzoeker voorbij aan het gegeven dat zwartwerk een vorm van sociale en fiscale fraude betreft waarbij de arbeidsmarkt wordt verstoord door concurrentievervalsing en de overheid fiscale en sociale inkomsten misloopt.

Verzoeker voert nog aan dat in de bestreden beslissing niet wordt uiteengezet onder welke omstandigheden hij zou betrappt zijn. Uit het loutere gegeven dat in de bestreden beslissing niet *in extenso* wordt uiteengezet in welke omstandigheden verzoeker werd betrappt op zwartwerk, kan niet worden geconcludeerd dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris geen rekening zou hebben gehouden met de specifieke omstandigheden eigen aan zijn geval.

Met zijn algemene uiteenzetting dat er geen onderzoek werd gevoerd naar zijn specifieke omstandigheden, zonder deze specifieke omstandigheden enigszins toe te lichten, toont verzoeker niet aan dat de bestreden beslissing kennelijk onredelijk is of zou steunen op verkeerde feitelijke gegevens.

Waar verzoeker aangeeft dat een inreisverbod geldt voor de gehele Schengenzone, zodat hem gedurende de geldingsduur van het inreisverbod de mogelijkheid wordt ontnomen om zich in één van de Schengenlanden te vestigen, wijst de Raad erop dat verzoeker met deze mededeling niet aantoonde dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris op onredelijke of incorrecte wijze een inreisverbod met een geldingsduur van drie jaar heeft opgelegd. Verzoeker toont niet aan daadwerkelijk enig verblijfsrecht te kunnen doen gelden in één van de Schengenlanden. Daarenboven is er geen absolute

onmogelijkheid voor verzoeker om een verblijfsrecht te bekomen in een andere lidstaat, gedurende de geldingsduur van het opgelegde inreisverbod. Een andere lidstaat kan, in overeenstemming met artikel 11.4 van de Richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven overgaan tot het verlenen van een verblijfsrecht, niettegenstaande dat verzoeker door de Belgische autoriteiten onder een inreisverbod werd gesteld.

De loutere overtuiging van verzoeker dat geen rechtvaardig evenwicht werd bereikt tussen het algemeen belang van de verwerende partij en zijn individuele belang, volstaat verder niet om de bestreden beslissing aan het wankelen te brengen.

Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van artikel 74/11 van de vreemdelingenwet op grond waarvan de bestreden beslissing werd genomen, kan niet worden aangenomen.

3.3.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. Verzoeker slaagt er niet in aan te tonen dat er *in casu* werd uitgegaan van een foutieve feitenvinding, zodat de schending van de zorgvuldigheidsplicht niet kan worden aangenomen.

3.3.5. De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is, wat *in casu* niet het geval is. Gelet op voorgaande analyse van de verschillende middelonderdelen blijkt dat verzoeker met zijn betoog geen schending van het redelijkheidsbeginsel aannemelijk maakt.

3.3.6. Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftientwintig mei tweeduizend achttien door:

mevr. A. DE SMET,
dhr. M. DENYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET